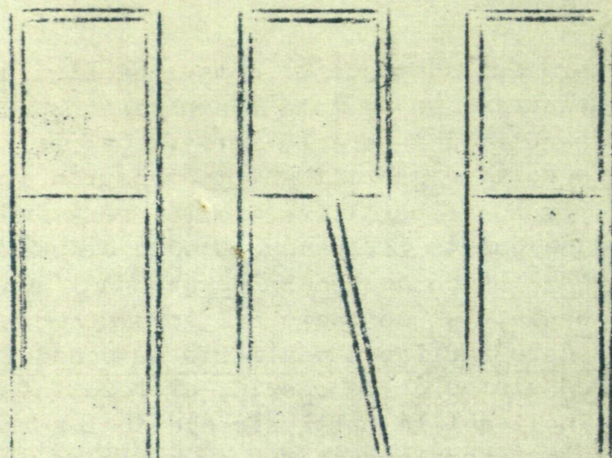
butlletí d'informació

Nº 6 nov.-des./64 gener/65 PER CATALUNYA LLIURE I SOCIALISTA

BURGESIA, CULTURA i POLITICA

La resolució dictada pel Ministeri de la Governació en el recurs interposat per Fèlix Millet i Maristany i d'altres contra la denegació de permís per a constituir l'Omnium Cultural, torna a posar de manifest la impossibilitat d'obertura inherent a totes les dictadures i el caracter il.lusori de la pretesa liberalització del franquisme. Ens referim, naturalment, a la liberalització política i no a la tolerància cinematogràfica, únic resultat visible i real obtingut fins ara de tota la comèdia liberalitzadora.

La primera reacció que ens produí l'al.ludida resolució fou de sorpresa. No perquè confièssim en una autorització per a constituir legalment l'Omnium, alternativa que ja havíem descartat d'entrada, sinó per l'oposició entre l'estil, el llenguatge i l'argumentació del document i el que el règim empra des de que inicià l'etapa liberalitzadora.Fou això el que ens xocà, fins el punt que ens costava donar crèdit al que vèiem.

Tothom sap que des de fa uns quants anys el règim s'esforça en adquirir un aire de respectabilitat i en donar a entendre que evoluciona políticament. Hi ha ministres viatgers que parlen un llenguatge europeu, embaixadors que fan declaracions sibil.lines sobre mesures democràtiques a prendre i que descarten amb un somriure irònic qualsevol semblança entre el règim espanyol i el feixisme o el nazisme. Es parla amb insistència de lleis d'associació -que a l'hora de la veritat no canvien res- i de lleis de premsa -que tampoc canviaran res- per tal de crear un clima de democratització que justifiqui o faci menys repulsiu el tracte del franquisme per part dels governs democràtics. En bona part l'èxit ha acompanyat la maniobra franquista i un sector de l'opinió internacional comença a mirar-se el règim espanyol com un sistema, anormal certament, però capaç d'evolucionar de forma substancial cap a l'estat de dret segons el model de l'Europa occidental.Són molts els qui creuen o aparenten creure, (el resultat és el mateix) que Franco donarà pas gradualment a les llibertats fonamentals que caracteritzen la democràcia i que només és qüestió de temps la vigència de la llibertat d'associació, de sindicació, de paraula, de premsa i el respecte a la personalitat, almenys cultural, de Catalunya.

¿ Com s'explica, doncs, que en un moment en que l'hipocresia oficial ha obtingut tans bons resultats surti el Ministeri de la Governació amb un escrit del més autèntic sabor feixista i centralista, on es confessa sense embuts que existeix persecució contra la llengua i la cultura catalana i que és il.licit no tan sols intentar fomentar-la i protegir-la sinó demanar, per conducte legal, que es normalitzi aquest estat de coses ? ¿ Per estupidesa i inhabilitat dels autors de l'escrit, incapaços de seguir la línia política

darrerament adoptada ? Potser hi hagi una mica d'això en la forma de presentar l'escrit, però aquesta no és tota l'explicació, ni tan sols la principal, que fa referència al fons de la qüestió i no a la forma. Cal profunditzar un xic més per trobar les motivacions d'una actitud aparentment tan absurda i sobretot tan contradictòria.

Simular liberalitzar-se té, sens dubte, els seus perills, car per una banda hi ha sempre uns quants il.lusos que s'ho creuen de bona fe i uns altres que fan veure que s'ho creuen. La conseqüència és que en l'ambient es produeix una certa liberalització. Per altra banda, el contacte del govern amb els països democràtics i la mateixa actitud liberalitzadora impliquen una sèrie de condicionaments polítics, d'una manera especial en les formes vistes de repressió, el resultat més visible dels quals és la disminució de la por col.lectiva i la multiplicació de les iniciatives dels opositors a la dictadura per fer real la liberalització i per posar en entredit el règim. Així les coses, el govern ha de recordar de tant en tant amb un cop de timó brutal que la liberalització té exclusivament caràcter propagandístic i de consum exterior. La crida a l'ordre acostuma a consistir en un escarment als opositors i en la utilització temporal del llenguatge típic de les dictadures, l'efecte immediat del qual és la reintroducció del temor a l'autoritat. Evidentment que la represa dels mètodes totalitaris compromet l'acció internacional del govern i demostra que la façana de juridicitat amb totes les seves lleis, drets i "fueros" no és res més que un enorme "bluff" per amagar l'arbitrarietat consubstancial a aquests tipus de règims, però hi ha moments que una dictadura ha de triar entre el front interior i l'exterior i la defensa del primer és sempre una necessitat imperiosa. L'afusellament d'anarquistes i comunistes per frenar l'activitat revolucionària malgrat el desprestigi que al règim espanyol li havien de reportar accions d'aquesta naturalesa després de vint-i-cinc anys de pau, és un exemple claríssim del que diem. En aquesta necessitat de defensa contra els qui intenten aprofitar els petits marges de la liberalització cal cercar, al nostre entendre, l'explicació al to de la resposta del Ministeri de la Governació a l'Omniu Cultural. El desvergonyiment amb què s'afirmen fets i opinions que desafien la consciència universal, el primitivisme de l'argumentació i la manca de matisos de l'escrit responen a la mentalitat dels homes que ocupen els llocs de comanament a l'esmentat ministeri i constitueixen la part d'error -aprofitabilíssima per a una denúncia a la ONU- imputable a inhabilitat, però bàsicament el document compleix en forma satisfactòria la missió que el govern li assignava. Hom pot calificar Don Camilo Alonso Vega de primari, però cal convenir que des del punt de vista del règim ho té molt clar i sap perfectament que qualsevol intent sincer d'evolució en la direcció de l'estat de dret significa la destrucció del règim.

Potser algú es preguntarà on l'Omnium -entitat per a fomentar la cultura catalana- havia trepitjat la ratlla de la política que amb tanta cura tractava d'evitar. D'una manera específica enlloc. L'Omnium no deixà mai d'ésser una associació de caràcter cultural, el que passa és que la cultura objecte de les atencions de l'Omnium és una cultura polititzada, més ben dit, una cultura que constitueix qüestió política, i aquest fet s'havia de posar fatalment de manifest a desgrat dels esforços dels qui volien mantenir una divisió artificial entre els dos camps.

L'Omnium Cultural reflexa amb bastant exactitud els criteris imperants entre la burgesia del nostre país sobre el problema polític que planteja el franquisme. Aclarim d'entrada que el sector que forma l'Omnium és el més sà i responsable de l'estament burgès de Catalunya i que la seva tasca en pro de la cultura catalana ha tingut una importància extraordinària, que som els primers en reconèixer. Però el culturalisme estricte només es pot sostenir dins d'uns límits absolutament inadmissibles i el desenvolupament lògic de l'acció de l'Omnium el dugué a patrocinar -un altre mèrit a favor seu- la campanya d'instàncies que demanava la normalització de la cultura catalana, amb la qual esclatà la contradicció que hem assenyalat i que fou una de les causes de la clausura de l'Omnium.

Per primera vegada una part de la nostra burgesia -minoritària però autèntica- parti

cipava en una acció d'abast polític contrària als interessos del règim franquista. La defensa de la cultura catalana ha col.locat el grup burgès de l'Omnium en el terreny polític. La resposta del Ministeri de Governació palesa que no hi haurà normalitat cultural sense normalitat política. En altres paraules, que la llibertat per la cultura catalana és inseparable de la llibertat d'associació, de sindicació, de premsa, en fí, de la Llibertat amb majúscula.

Després d'una experiència tan inequívoca resta difícil encastellar-se en un culturalisme còmode, tranquil.litzador de consciències poc exigents, i eludir els compromisos pregons i solidaris amb la comunitat que exigeix l'hora present. Es tracta de ser conseqüent.

No tenim cap mena de simpatia per la classe burgesa i tothom que ha llegit algun número del nostre butlletí ho haurà copsat. Si ens quedava alguna ombra de consideració per aquest estament, l'actuació dels burgesos durant els vint-i-cinc anys de franquisme ens l'ha feta perdre. Però la necessitat d'una burgesia que accepti el joc democràtic és vital pel futur de la democràcia a Catalunya i acceptar-lo significa oposar-se amb tota conseqüència a aquells que el fan impossible. Si des d'aquesta modesta tribuna, catalana i socialista, fem una crida perquè la dreta de casa nostra ocupi el seu lloc en els rengles de l'oposició nacional i democràtica, és perquè el grup burgès que entorn de l'Omnium s'ha demostrat encara capaç de servir un ideal, podria intentar la difícil empresa.

(A continuació reproduïm alguns fragments de l'escrit que comentem):

"MINISTERIO DE GOBERNACION; DIRECCION GENERAL DE POLITICA INTERIOR = En el recurso de reposición que a continuación se alude, el Excmo.Sr.Subsecretario ha dictado la siguiente resolución: Visto el recurso de reposición, previo el contencioso-administrativo interpuesto por FELIX MILLET MARISTANY y otros, contra la resolución de esta Dirección General que les deniega la autorización para constituir la asociación "Omnium Cultural" en Barcelona, y RESULTANDO, que con fecha II de diciembre de 1963 D. Felix Millet Maristany y los demas recurrentes, componentes de la Comisión Organizadora de una asociación que se proponian constituir con la denominación de "Omnium Cultural", con domicilio en Barcelona, cursaron la oportuna solicitud para obtener la aprobación ministerial, y examinando los antecedentes aportados, esta Dirección General, dentro del margen discrecional establecido por el Decreto de 25 enero 1941, denegó la autorización solicitada por estimar que no era oportuna la constitución de la expresada entidad.- RESULTANDO.....- RESULTANDO, que el Gobierno Civil de Barcelona informó oportunamente que los promotores de "Omnium Cultural" simularon constituir anteriormente una sociedad civil dedicada exclusivamente a fines culturales, y al amparo de esta forma aparentemente legal, celebraron actos públicos y reuniones para contar con la preceptiva autorización gubernativa, con flagarante infracción de la disciplina asociativa que trataron de eludir en todo momento, y al frente de una organización clandestina han recogido numerosas firmas en instancias impresas sin pié de imprenta que fueron elevadas conjuntamente al Excmo.Sr.Vice-presidente del Gobierno, solicitando la enseñanza en lengua catalana en todos los centros públicos y privados de enseñanza primaria, el uso normal de este idioma en las emisiones radiofonicas, cinemas y demas medios de difusion, y el funcionamiento en lengua catalana de las corporaciones y entidades de todo orden que así lo deseen, circunstancias estas que motivaron las actuaciones seguidas por el Ministerio Fiscal de la Audiencia, iniciándose por esta causa sumario en el Juzgado de Instrucción nº13 de Barcelona.- RESULTANDO...

CONSIDERANDO....- CONSIDERANDO, que según consta en el expediente instruido por causa de la pretendida asociación "Omnium Cultural" ha existido anteriormente a la misma una actuación de sus promotores, en cierto modo ilegal, al pretender cubrir los fines de dicha asociación con la forma aparente de una sociedad civil, con objeto de eludir la disciplina asociativa, y en cuenta los fines de esta asociación que en los estatutos presentados unicamente se definen como de caracter cultural, queda bien puesto de manifiesto en el recurso interpuesto, que los fines que se pretenden son el fomento de la lengua y de la

cultura catalanas, y aunque a esto no habria razón alguna que oponer, es preciso tener muy en cuenta que la mayoria de sus promotores, con posterioridad a su pretensión han elevado gran número de escritos al Excmo.Sr.Vice-Presidente del Gobierno proponiendo la enseñanza en lengua catalana, en todos los centros públicos y privados de enseñanza primaria, el uso normal de este idioma en las emisiones radifónicas y en el cinema y demàs medios de difusión, y el funcionamiento en lengua catalana de las corporaciones y entidades de todo orden que así lo deseen, y es evidente que estas pretensiones no pueden estimarse debidamente como lícitas porqué infringen el art.3º del Fuero de los Españoles que dispone que la Ley ampara por igual el derecho de todos los españoles, sin preferencia de clases ni acepción de personas, y si se realizara la enseñanza primaria en lengua catalana, se causara una gran dificultad a todos los alumnos que no fueran nativos de la region, y a su vez los naturales de la misma de condición mas modesta perderian la ocasión de tener el debido conocimiento del idioma castellano, vehículo de union y entendimiento entre todos los españoles, circunstancia ésta que aconseja que no debe ser autorizada la asociación pretendida, y mas, teniendo en cuenta que sus promotores tambien pretenden que se efectue la enseñanza primaria en lengua catalana incluso en las escuelas privadas, y lo mismo podia decirse respecto al uso de este idioma, en los medios públicos de comunicación y en las corporaciones pues de realizarse así, resultarian perjudicados los españoles procedentes de otras regiones para el desempeño de cargos en las corporaciones que acordaran el uso de la lengua catalana.- CONSIDERANDO que las circunstancias expuestas en el anterior CONSIDERANDO, podrian llevar a un relajamiento del sentimiento nacional, lo cual debe estimarse ilícito por estar así tipificado en el art.251 del Código Penal.- CONSIDERANDO que, independientemente de la pretensión desorbitada de los promotores de ésta asociación para la difusión de la lengua catalana , cuya circunstancia no se refleja claramente en los Estatutos presentados, pero sí se expone en el recurso formulado contra el acuerdo que denegaba la autorización para constituir la entidad denominada "Omnium Cultural", y tambien en la actuación de sus promotores al elevar sus pretensiones al Excmo.Sr.Vicepresidente del Consejo de Ministros... CONSIDERANDO... : Esta Dirección General ha resuelto desestimar el recurso de reposición, previo el contencioso administrativo, interpuesto por D.FELIX MILLET MARISTANY y otros como promotores de la Asociación "Omnium Cultural" de Barcelona, contra el acuerdo adoptado con fecha 18 de marzo 1964, que les denegaba la autorización solicitada para la constitución de la expresada entidad.-...Dios guarde a V.muchos años.-Madrid 13 oct.1964.-El Jefe de la Sección.

EL GOVERNADOR CIVIL DE BARCELONA RESPONSABLE DE L'ASSASSINAT DE LLUÍS BENITO ENVID

Antonio Ibañez Freire, Governador Civil de Barcelona ja fa uns mesos que està demostrant un odi fanàtic contra els ciutadans que li estan sotmesos. Ha intensificat la repressió contra tota mena d'activitats catalanistes, obreristes i considerades adverses al règim en general. A més, ha donat carta blanca a la policia i altres cossos armats encarregats de la repressió per a actuar amb la màxima duresa.

Lluís Benito Envid, un modest empleat de Banca ha perdut la vida en aquesta nova onada de terrorisme oficial.

El dia 29 d'octubre de 1964 a les 5 de la tarda s'inaugurà oficialment un monument dedicat a José Antonio Primo de Ribera, amb assistència de falangistes, autoritats, "enxufats" i altres "honorables assistents espontanis". Lluís Benito Envid, Faustí Mestre Velilla i Romà Gispert Mataró, empleats del Banc de Biscaia a les oficines de la Plaça de Catalunya, sortien de treballar i es creuaren amb un grup de falangistes que anaven a la inauguració del monument. Tots saben la condició dels empleats de Banca: explotats i mal pagats; i la dels falangistes: ben peixats i gandulejant tot el dia en els seus "enxufes" oficials. Els empleats no es pogueren contenir davant l'espectacle i feren alguns agres comentaris. Sembla que també exclamaren "veinticinco años de mierda! El cas és que els falangistes s'abraonaren sobre els empleats indefensos, i ajudats per

la policia que hi anà ràpidament, començaren a apallissar els tres empleats allà mateix. A cte seguit la policia els detingué i els ingressà a la Comissaria del districte de l'Hospital (Dr.Dou-Carme). Allí foren apallissats durant tota la nit.

"El Noticiero Universal" del dia 30 d'octubre de 1964, és a dir, de l'endemà, a la pàg.17, als "Sucesos" portava la següent notícia: "Cabo de la Policia Armada, agredido por tres individuos.= En la Rambla de Canaletas tres individuos agredieron a un Cabo 1º de la Policia A rmada al que causaron lesiones de pronóstico reservado. Los agresores, Luis Benito Envid, Faustino Mestre Velilla y Roman Gispert Mataró, han sido detenidos".

El 31 d'octubre de 1964 entraren al Jutjat de Guàrdia nº 14 les diligències nº 59, nº de comissaria 6150, districte 5è; lloc: Rambles; delicte: "atentado a agente de la autoridad"; detinguts: Roman Gispert i F.Mestre. Instruí sumari el mateix Jutjat nº14. Observem que la versió coincideix amb la del "Noticiero" excepte en un detall fonamental: No hi apareix Lluís Benito Envid com a detingut. Què havia passat ?

La policia no va lliurar Lluís Benito Envid al Jutjat perquè el dia 30 d'octubre, després d'hores i hores d'apallissar-lo a la Comissaria del carrer Dr.Dou, l'havia ingressat en estat gravíssim a l'Institut Neurològic Municipal. Hi continuà en estat comatós fins el dia 5 de novembre de 1964, que va morir, malgrat els desesperats esforços dels metges per salvar-li la vida.

Els metges de l'Institut Neurològic Municipal foren pressionats per la policia perquè certifiquèssin una mort natural. Però no es van deixar intimidar, i extengueren un comunicat per mort violenta, amb el diagnòstic "Hemorràgia meníngea". El cadàver del malhaurat oficinista fou traslladat a l'Hospital Clínic, on el Dr.Sales Vazquez, Catedràtic de Medicina Legal, li feu l'autòpsia. El diagnòstic del Dr.Sales fou el següent: "Se observan hematomas en distintas partes del cuerpo. La muerte fué producida por hemorragia subdural (meníngea) a consecuencia de golpes en la region parietal con un objeto duro y flexible, sin descartar la posibilidad de una caida contra una superficie plana".

El comunicat de l'Institut Neurològic Municipal entrà el dia 5 de novembre de 1964 al Jutjat de Guàrdia nº2, amb el nº52; i fou passat al Jutjat nº15 per a obrir sumari. El Jutjat nº15 sabent que al Jutjat nº14 hi havien les diligències referents als altres dos detinguts, passà les noves actuacions a l'esmentat Jutjat nº14. El diagnòstic de l'autòpsia feta pel Dr.Sales és en aquest sumari iniciat pel Jutjat nº 14.

A l Registre Civil del Jutjat Municipal nº7 de Barcelona hi figura inscrita, sota el nº929, la següent defunció: "Luis Benito Envid, hijo de A ntonio y Felipa; de 30 años, casado, con domicilio en Masnou, c/Bergantin Caupolican nº14 2º 2ª; fallecció el dia 4 de noviembre de 1964 en el Instituto Neurológico; diagnóstico: Hemorràgia meníngea.= Enterrado en el cementerio de Masnou. Datos: carta-orden del Juzgado de Instrucción nº 15 de Barcelona".

Lluís Benito Envid era casat i deixà dues criatures molt petites.

La vídua va intentar comparèixer al Jutjat nº14 per a exercitar els seus drets, però el Jutge, abans de donar entrada oficial a la compareixença de la vídua, ha passat el sumari a l'autoritat militar. A mb aquesta maniobra el jutge ha deixat els familiars completament indefensos, perquè els particulars no són admesos com a parts a la jurisdicció militar.

Per altra banda, la direcció del Banc de Biscaia, d'acord amb la policia, fa córrer que Lluís Benito era de temperament agressiu i alcohòlic, i que patia cirrosi, i que la mort es produí a conseqüència d'una baralla amb un taxista. En canvi els seus companys de treball fan constar que Lluís Benito era una persona pacífica i simpàtica, ben vista per tots. Com que el Banc es nega a pagar les despeses de l'Hospital, etc. que la vídua no pot satisfer, els companys de treball han organitzat una recapta per a ajudar a la vídua, nova víctima innocent dels "25 años de paz".

A quests fets són una nova demostració que sota la comèdia de la "liberalización"

les característiques del règim continuen éssent la brutalitat, la violència, la total manca d'escrúpols, la hipocresia i el cinisme més repugnant.

El "camarada" Antonio Ibañez Freire pot estar satisfet de la seva obra, a la qual han col.laborat, tal com el Règim franquista ho té organitzat, els policies autors materials de l'assassinat, el jutge prevaricador, el Banc hipòcrita i explotador.

MANIFESTACIONS OBRERES A TERRASSA

El dissabte dia 14 de novembre, cap a les 5 de la tarda, es reuniren davant de l'Ajuntament de Terrassa un miler de treballadors per a protestar contra la difícil situació dels obrers. Mentre els preus pugen, molts obrers han perdut la feina o les hores extraordinàries, degut a la crisi de la indústria tèxtil. Un Tinent d'Alcalde rebé una comissió de manifestants, al mateix temps que demanava urgents reforços de Guàrdia Civil. La manifestació fou pacífica, excepte el saqueig d'algunes parades de queviures a la Plaça del Mercat, ja que en algunes llars obreres es comença a passar gana. Foren detinguts diversos obrers, dos dels quals encara estan empresonats: Francesc Martínez Ramírez, i Bartomeu Baños Ramírez. Antoni Cases i tres més han estat alliberats recentment. El dia 19 hi hagué una petita manifestació davant l'edifici del "Sindicato" i el dia 28 una altra davant l'Ajuntament. No cal dir que la població està presa militarment per la Guàrdia Civil, i vigilada constantment per reforços de la Brigada Politico-social de Barcelona. Les autoritats municipals han organitzat la venda d'aliments de primera necessitat, (oli, arròs, patates, sucre) a preus molt més baixos que els del mercat, i per mitjà de camions davant de l'Ajuntament.

NOVES DETENCIONS DE SUPOSATS COMUNISTES

Ha estat detingut un grup de persones acusades d'intentar crear una organització comunista favorable a les tesis de Pequin. Els detinguts són: Vicente Peñarroya i Leonor Zalabardo de Barcelona; Amador Alonso, José Perez, Irene López, F.Gonzalez, Antoni Rey, Josep Cebrian, de Mataró; Antoni Matas, d'Hospitalet; J.López Espínola, de Terrassa; F.Moral Zafra, Antoni Martínez Delgado, F.Giménez, J.Zapata, Lluís Horta, Manuel Martos, J.Rodríguez, D.Ramírez, Angel Molina Amador, Pere Viles Grau, i L.Pérez Arroyo, de Sabadell.

CONDEMNES CONTRA MINAIRES ASTURIANS

El dia 19 de novembre foren jutjats a Madrid pel Tribunal d'Ordre Públic 38 minaires asturians i la dona d'un altre minaire. Cinc foren absolts, i els altres 34 condemnats a un any de presó. Tots havien passat ja a la presó entre 15 mesos i dos anys, des de que foren detinguts, amb motiu de les vagues del 1962.

ELS "HIJOS DE PAPA" ES REVOLTEN

A començaments de desembre foren jutjades al Tribunal de Orden Público de Madrid, tretze persones acusades de comunisme. José Sandoval Moris fou condemnat a 28 anys de presó com a membre del Comité Central del Partit Comunista espanyol i succesor de Julian Grimau (afusellat el març de 1963). Francisca Pinilla a 12 anys de presó etc. Un dels acusats fou condemnat a 8 anys de presó. Es tracta de José Daniel Lacalle, fill del general Lacalle, que és Ministre de l'Aire al Govern del general Franco. Aquesta condemna és el simptoma d'un important fenòmen sociològic: els fills dels jerarques i beneficiaris del règim viuen des de dins el sistema de corrupció, de luxe fastuós i d'explotació de la misèria que és el franquisme. Quan un d'aquests joves surt amb un mínim de bona fe i de generositat, es revolta contra aquest ambient i busca, en l'adhesió a l'extremisme oficialment consagrat pel règim -el comunisme- (Franco sí, comunismo no) un mitjà de "netejar-se" del seu orígen i de "purificar-se" de totes les tares que ha conegut tan directament.

Aquesta situació és característica dels sistemes socials en descomposició, i anuncia que el franquisme com a sistema no sobreviurà a la desaparició del General Franco.

DOS DIRIGENTS DE LA E.T.A. EXPULSATS DE FRANÇA

Després d'haver estat objecte de moltes actuacions policiaques i judicials, hauran de marxar cap a un altre país d'exili dos refugiats bascos que vivien a Biarritz (a la part del País Basc sotmès a l'Estat francès) des de 1961. Són I.Irigarai (de Donòstia) i J. Madariaga (Doctor en Dret, de Bilbao) dirigents de l'organització nacionalista basca "Euzkadi Ta Azkatasuna" (Euzkadi i Llibertat). Ja havien hagut de fugir de la policia del general Franco, i ara són els gendarmes del general De Gaulle que els foragiten de la seva pàtria, Euzkadi. La mesura del govern francès ha provocat la indignació de tot el País Basc sotmès a França, on ja en altres ocasions semblants s'han creat Comitès de Defensa de la persona humana, com el que presidia el Senador Errecart. També estan amenaçats d'expulsió dos altres dirigents de la ETA: J.Benito del Valle, i J.L.Alvarez, que viuen a Hasparren.

21 MEMBRES DE LA ETA SERAN JUTJATS A MADRID A FINALS DE GENER

El 24 de desembre més de 500 persones anaren a l'estació de Bilbao a rebre 21 dirigents i membres de la ETA, que després d'haver passat 15 mesos empresonats a Madrid, han estat deixats en llibertat provisional. Seran jutjats pel Tribunal d'Ordre Públic de Madrid, a finals de gener.

CONTINUA LA REPRESSIO A ASTURIES

La policia ha confiscat diverses quantitats de diners que havien recollit els minaires dels pous de Barreros, la Camocha, i d'altres, per a ajudar els seus companys despatxats de la feina com a conseqüència de les darreres vagues. Amb aquestes mesures les autoritats franquistes procuren crear un clima d'intimidació, i reduir els minaires més conscients a la misèria. Per altra banda el Govern Civil de Oviedo té preparats diversos plans de deportació massiva, a més de les deportacions individuals que ja funcionen des de fa temps.

RUIZ GIMENEZ DIU QUE NO TORNARÀ A LES "CORTES"

L'ex Ministre del govern d'en Franco, i actual "Procurador en Cortes" Joaquin Ruiz Gimenez, ha declarat al corresponsal de "Le Monde" a Madrid, que no pensa tornar a les Cortes, i que escriurà una carta al "Jefe del Estado" per comunicar-li aquesta decisió que ha pres com a protesta per l'aprobació de la llei d'Associacions. (Aquesta llei, pintoresca com totes les del franquisme quan tracten dels drets civils, estableix la llibertat de creació de totes les associacions.... que el Govern cregui convenient autoritzar). Ja veurem si l'ex-ministre compleix la seva paraula, i demostra amb fets que està veritablement "arrepentit".

BOICOT DE LA TELEFÒNICA A L'ABAT DE MONTSERRAT

El 24 de desembre a la tarda el Ministeri d'Informació i Turisme ordenà als serveis tècnics de la Telefònica que tallessin tots els circuits de radiodifusió que havien estat llogats per diferents emisores per retransmetre la Missa del Gall a Montserrat i el sermó de l'Abat Escarré, amb el pretext que només es podia retransmetre la Missa de Ràdio Vaticana. Una de les emissores perjudicades fou la SOFIRAD d'Andorra, que fou avisada una hora abans de començar la retransmissió. En el seu sermó, que només pogueren sentir les 4.000 persones que anaren a Montserrat, l'Abat Escarré va dir, referint-se a la Llei d'Associacions: "M'avergonyeixo, com a ciutadà i com a cristià, que s'hagi pogut fer aquesta cosa inexplicable. Preguem perquè això no es torni a produir". També parlà, com en altres anys, d'aquells que sofreixen dins les presons, dins la injustícia de certes presons, al.ludint a les presons franquistes.

L'AACCIO CATÒLICA CONTRA LA LLEI D'ASSOCIACIONS

Ecclesia (la revista portaveu de l'Acció Catòlica espanyola) en el seu primer número publicat després de l'aprovació de la Llei d'Associacions per la paròdia de Parlament anomenada "Cortes españolas" es manifesta també contra aquesta llei. Diu que estableix excessives restriccions per a la creació i la vida de les Associacions, i que no solament no segueix l'esperit del Concordat pel que fa a les associacions depenents de l'Església, sinó que al contrari, les limita.

FULLS CLANDESTINS DEMANEN L'AUGMENT DE SALARIS

En els centres industrials de Barcelona, Terrassa i Sabadell han circulat diversos fulls clandestins protestant per la situació actual. A continuació en reproduïm un d'ells:

"OBRERS: L'anterior situació d'explotació dels treballadors per part de la dictadura fran "quista i de la burgesia, s'ha endurit encara més per la continua puja de preus, mentre "els salaris queden bloquejats. Per aquests motius hem de lluitar per les següents reivin "dicacions:

"-Salari mínim de 250 ptes. diàries.
"-Llibertat per a la creació de sindicats obrers, autèntics i representatius.
"-Reconeixement del dret a la vaga.
-Participació dels treballadors en els beneficis de l'empresa.
-Escala mòbil de salaris.
-Amnistia per a tots els presos polítics i exiliats".

"Aquestes demandes mínimes cal continuar exigint-les després de vint-i-cinc anys de terror "i de repressió franquista, que ha privat als treballadors dels més elementals drets humans "Lluitem incansablement per a obtenir aquests objectius !"

"FRONT NACIONAL DE CATALUNYA (S.A.S.C.)"

Amb motiu d'aquests papers el dia 11 de gener foren detinguts Carles Castellanos (estudiant d'enginyer industrial) i Agustí Barreras (químic); i a la matinada del dia 13 següent foren detinguts Joaquim Ferrer Mallol (advocat), Enric Gelpí (escultor) i Josep Mª Casablancas (pintor). Els tres primers, després d'ésser durament interrogats per la policia són processats pel Tribunal Especial d'Ordre Públic radicat a Madrid acusats de "confección y difusión" dels esmentats papers. En l'expedient de Joaquim Ferrer Mallol, hi consta entre els càrrecs acusatoris el de ser "asiduo lector de Le Monde y de Cuadernos para el Dialogo".

A les 2 de la matinada del diumenge dia 31 han sigut posats en llibertat provisional.

LA FEDERACIÓ NACIONAL D'ESTUDIANTS DE CATALUNYA RECONEGUDA INTERNACIONALMENT

En l'XI Conferència Internacional d'Estudiants, celebrada a finals de juny de 1964 a Nova Zelanda, la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya, FENEC, fou reconeguda novament com a única organització democràtica representativa dels estudiants de Catalunya gràcies als vots favorables dels països afro-asiàtics i llatino-americans. Entre les declaracions adoptades per aquesta XI Conferència Internacional d'Estudiants (COSEC) hi figura la següent: "Protesta contra la violació dels drets lingüístics, culturals i polítics de les comunitats nacionals del País Basc i de Catalunya".

RETORN D'UN SÚBDIT ALEMANY

El propietari i animador de les Edicions 62 Sr. Max Cahner que fou expulsat del país per la policia sense cap mena d'explicacions, i ha viscut uns mesos d'exili a Perpinyà, ha pogut tornar.

Com a conseqüència de les circumstàncies adverses que s'ha d'editar i repartir aquest butlletí, el nombre d'exemplars és forçosament reduït. Per tant se us prega de fer-lo córrer entre les vostres amistats, i de difondre les notícies que conté.

Gràcies.